τεύχος 7 - φλεβάρης 2004

έκδοση δρόμου

Ρεσάλτο

Μέρες εκλογικών αυταπατών και καλλιέργειας ΚΑΛΠΗκων προσδοκιών. Η Δημοκρατία, της ιεραρχίας, της μεσολάβησης, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, των διακρίσεων, του ποικιλόμορφου καθημερινού θανάτου, γιορτάζει και αυτοϋμνείται. Τα κομματικά επιτελεία προτάσσοντας την «ανανέωση» και την «αλλαγή» επιχειρούν να εξαπατήσουν για άλλη μια φορά. Τελικά, όλα θα «αλλάξουν» για να μείνουν όπως είναι και να αποκτήσουν ακόμα περισσότερα μέσα για να μην αλλάξουν. Όλα θα «ανανεωθούν», ιδέες, πρόσωπα, πολιτικές, για τη συνέχιση της νεκρικής ακαμψίας ενός γερασμένου κόσμου κρατικής οργάνωσης και επιβολής. Ας τους αφήσουμε μόνους τους, με τις υποσχέσεις και τις «λύσεις» τους. Στις 7 Μάρτη άκυρο-αποχή.

αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

Το τεύχος αυτό τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νίκαιας) και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Μικρή επισήμανση στους χωροχρόνους…

"Τίποτα δεν γίνεται σ'αυτόν τον κόσμο
που να μην φέρει μέσα του
αυτό που πρόκειται να συμβεί"

Οπουδήποτε "τυχαία" στο Κερατσίνι, Πειραιά

Στάσου στην Πέτρου Ράλλη με το βλέμμα στραμμένο στον Πειραιά.

Ελ. Βενιζέλου, Παπαναστασίου, Καλοκαιρινού, Υπαπαντής, Σπάρτης, Δογάνης, Ψαρών, Αγ. Δημητρίου… Διάσχισε τους παραλλήλους τους, ώστε να διαπιστώσεις τα αυτονόητα. Σε κάθε στενό -κυριολεκτώντας σε κάθε στενό- κατεδαφίζεται ένας κήπος, μια μονοκατοικία ή ,αν το καλοσκεφτείς, μια ιστορία. Και στη θέση της θα αναρριχηθεί ένα πολυώροφο, μελλοντικά πολυπληθές, καλλωπισμένο φέρετρο που θα θάψει στα σπλάχνα της γης μνήμες ενός "παλιού κόσμου", σηματοδοτώντας αυτόν που καθημερινά ζούμε κι ασφυκτιούμε, τον κόσμο της "ανάπτυξης κι ευημερίας". Γιατί αν προσέξεις, όχι μόνο οι πολυκατοικίες, αλλά και τα αστραφτερά κτίρια κάθε είδους καθώς και τα "έργα", που βυθίζουν στο έδαφος καλώδια, σωλήνες και μπετόν, εξαπλώνονται σαν την πανώλη σ' όλα τα σημεία του ορίζοντα μιας και μόνο ματιάς. Αν δεν πιστεύεις, δοκίμασε και θα συναντηθείς με εκσκαφείς, τρακτέρ, μπετονιέρες, σίδερα και καυτή άσφαλτο. Θα διαπιστώσεις ότι δονείται αυτός ο τόπος από τις μηχανές, τις προσταγές των εργολάβων και τα λαχανιασμένα αγκομαχητά εργατών, με τα πορτοκαλί γιλέκα και τα κράνη μηδαμινής προστασίας.

Βέβαια, αυτή η επισήμανση για τη διαρκή μετατροπή του τόπου προς το χειρότερο δεν έχει να κάνει με κάποια νοσταλγία ενός καλύτερου παρελθόντος, ούτε με κάποια αισθητική ανησυχία πολεοδομικής αγανάκτησης. Αυτή η επισήμανση γίνεται θέλοντας να καταδείξει τη βιαιότητα και την αλλοίωση της καθημερινότητάς μας. Θέλει να επισημάνει την ένταση στη διαμόρφωση των περιορισμών του χώρου και των χρόνων μας σε όσους εφησυχάζουν στην απερισκεψία τους, θεωρώντας ότι όλα αυτά πραγματοποιούνται προς όφελός μας.

Γιατί, αν το φαινόμενο της γειτνίασης και της καθημερινής επαφής λεηλατείται, δε συμβαίνει έτσι απλά, τυχαία. Σκέψου όπως δεν θέλουν να σκεφτείς και θα διαπιστώσεις τα αυτονόητα. Ότι οι πλατείες, από χώροι συνάντησης, μετατρέπονται σε χώρους μετάβασης προς τα εμπορικά κέντρα με τα ιλουστρασιόν κτίρια, που μας καλούν να τα χρυσώσουμε με ανταλλάγματα απ' τον ιδρώτα οκταώρων. Ότι η χάραξη των νέων οδικών αρτηριών και η βελτίωση αυτών που ήδη υπάρχουν πραγματοποιούνται για την ασφαλή μεταφορά των εμπορευμάτων όσο και την δική μας στους χώρους παραγωγής και κατανάλωσης, προς όφελός τους. Ότι οι "ονειρικές" προτροπές διαφημίσεων στις γιγαντοαφίσες, με τα εικονοποιημένα μηνύματα στυλ και συμπεριφορών, επιχειρούν να μας πλανέψουν, αποκρύπτοντας την εξαθλίωση που επικρατεί πίσω τους.

Όλα προσεκτικά σμιλευμένα, έτσι ώστε να φαντάζουν απαραίτητα για το κοινωνικό σύνολο. Τμήματα συνολικότερων επιλογών, που ξεπηδούν απ' τα φρουρούμενα μέγαρα των διαχειριστών των ζωών μας και ξεχύνονται μέσα από τις κεντρικές αρτηρίες των πόλεων, οικοδομώντας το εφιαλτικό "όραμά" τους για μια κοινωνία γενικευμένης αιχμαλωσίας. Και πάντα λανσαρισμένα με περιτύλιγμα την επίφαση για "ανάπτυξη και ευημερία". Και έτσι τα συναντάμε παντού. Στις καθημερινές, επαναλαμβανόμενες διαδρομές μας. Άλλα φρουρούμενα από ένστολους οπλισμένους διασφαλιστές της ακεραιότητας των κτιρίων όσο και της ομαλής λειτουργίας τους κι άλλα πληρώνοντας διόδια για τις εισόδους μας προς την εποχή όπου όλα επανανοηματοδοτούνται. Κι έτσι το "μακριά" συναθροίζεται με το σύντομα, μέσω των νέων περιφερειακών αξόνων κυκλοφορίας, ενώ το "κοντά" -στο εσωτερικό αυτών των αξόνων- θα συνεχίζει να ασφυκτιά, εγκλωβισμένο μέσα στην ακινησία της "κίνησης".

Κι αν τμήμα ενός δικού μας οργισμένου ονείρου θέτει τη συντριβή αυτού του αδυσώπητου περιτυλίγματος "ανάπτυξης" κι "ευημερίας", σαρώνοντας στο πέρασμά του πόλεις-φρούρια, υπερσύγχρονα τερατουργήματα εγκαταστάσεων και κάθε είδους άθλια "επιτευγμάτα", μαζί με όλους τους εμπνευστές και τους χειροκροτητές τους, δεν μπορεί παρά να προϋποθέτει την άρνηση και την αντίσταση όλων μας. Σε κάθε ωχαδελφισμό. Σε κάθε μικρή ή μεγάλη απόφαση που θέλει να μας εκλαμβάνει ως συνοδοιπόρους…

…μιας αιχμάλωτης καθημερινότητας

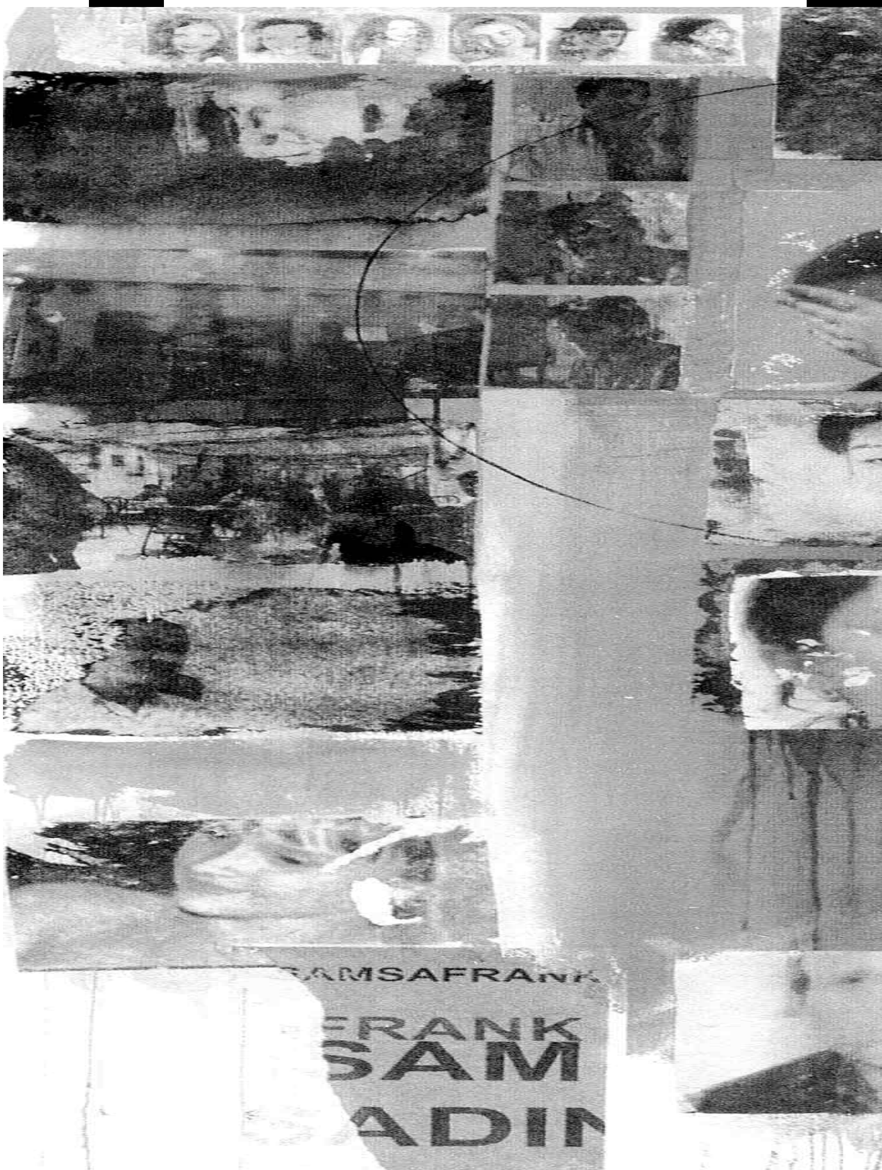
«Εδώ και πάρα πολύν καιρό, πολλοί από μας στην Ε.Ε. αρνιόμασταν τόσο την πραγματικότητα της παρούσας κατάστασης όσο και την οικονομική συνεισφορά της μετανάστευσης στις κοινωνίες μας. Η μετανάστευση μπορεί να μην είναι η απάντηση σε όλες τις δημογραφικές και οικονομικές μας προκλήσεις, αλλά δεν υπάρχει απάντηση σε αυτά τα ζητήματα που να μην περιλαμβάνει τη μετανάστευση. Η έννοια της ισορροπίας που αναζητούμε βρίσκεται σε μια απλή διαπίστωση: πως δεν χρειαζόμαστε μόνο ασφαλή σύνορα, χρειαζόμαστε έξυπνα σύνορα.»

(Από την εισήγηση του Γιώργου Παπανδρέου, τότε υπ. Εξωτερικών, σε συνέδριο που διοργανώθηκε στις 15/05/03 με θέμα τη μετανάστευση, στο πλαίσιο της ελληνικής προεδρίας.)

29 Σεπτ/ 7 νεκροί από το Πακιστάν από νάρκες στον Έβρο.
03 Οκτ/ 32 μετανάστες από το Ιράκ και το Αφγανιστάν πετιούνται από δουλεμπόρους στη θάλασσα ανοιχτά της Κύμης. 5 νεκροί.
26 Νοεμ/ βάρκα με 70 μετανάστες βυθίζεται ανοιχτά της Λέρου.
7 Δεκ/ 72 μετανάστες συλλαμβάνονται στο Γύθειο.
20 Δεκ/ πλοίο με 60 μετανάστες βυθίζεται ανοιχτά της Ρόδου.
9 Ιαν/ 30 ψυχές στοιβαγμένες σε φουσκωτό σκάφος που έμεινε ακυβέρνητο στα νερά της Αδριατικής. 21 νεκροί.
29 Ιαν/ ιστιοφόρο βυθίζεται στο Νότιο Ευβοϊκό. 2 νεκροί, 19 αγνοούμενοι.

Τα «δάκρυα» για ανώνυμους θανάτους στεγνώνουν γρήγορα. Η ανθρώπινη παλίρροια των κολασμένων αυτού του πλανήτη καταγράφεται στην επικαιρότητα αποσπασματικά και εφήμερα, προκαλώντας συνήθως μόνο οίκτο. Και οι ειδήσεις για τις τραγωδίες στα σύνορα δεν αποτελούν παρά δραματικά στιγμιότυπα, που με τον καιρό αθροίζονται σε αμφίβολες στατιστικές: «42 νεκροί μετανάστες από νάρκες την τελευταία 4ετία», «πάνω από 40.000 συλλαμβάνονται και απωθούνται κάθε χρόνο στα σύνορα».

Έτσι κι αλλιώς, η αποτελεσματική φύλαξη των συνόρων από «λαθραίες» εισβολές αποτελεί για την Ελλάδα μόνιμο μέλημα τα τελευταία χρόνια. Η βασική μεταναστευτική πολιτική της χώρας υπήρξε σχεδόν εξαρχής αυτή της «σκληρής γραμμής» και σκληραίνει ολοένα. Εντατικότεροι έλεγχοι, απεχθέστερες συνθήκες κράτησης, χαμηλότερα ποσοστά αποδοχής αιτήσεων ασύλου (μόλις 1,1% για το 2002). Τεράστια ποσά έχουν δαπανηθεί και εξακολουθούν να δαπανώνται γι΄ αυτόν τον σκοπό: θερμικές κάμερες, που «βλέπουν» σε ακτίνα 5km ακόμα και μέσα σε απόλυτο σκοτάδι, συστήματα Ψηφιακής Φύλαξης Συνόρων (Digital Secure State Line), ειδικά οχήματα εξοπλισμένα με ραντάρ, κάμερες και ψηφιακούς χάρτες με τον εύγλωττο κωδικό «Κένταυρος».

Αλλά το οργανωμένο κρατικό έγκλημα κατά των μεταναστών δεν είναι μόνο εθνική υπόθεση. Κατά τη διάρκεια της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε. το ζήτημα της μετανάστευσης αναδείχθηκε σε βασική προτεραιότητα. Η ιταλική έπιασε το βήμα και προχώρησε. Όχι τυχαία. Οι δεξαμενές σκέψης της οικονομικής και πολιτικής αυλής των ισχυρών συμβουλεύουν εδώ και χρόνια για την καθαρή συνεισφορά που

έχει στις οικονομίες της δύσης η εργασιακή εκμετάλλευση των μεταναστών. Οι πιο κυνικοί από αυτούς παραδέχονται πως, όσο και να σκληραίνουν την στάση τους οι κυβερνήσεις των δυτικών κρατών, τα σύνορα θα εξακολουθούν να «λυγίζουν» κάτω από το βάρος της απελπισίας αυτών που δεν έχουν τίποτα να χάσουν και της προσδοκίας για ολοένα και μεγαλύτερα κέρδη αυτών που είναι σε θέση να εκμεταλλευτούν την κατάσταση. Εξάλλου, το δημογραφικό πρόβλημα στην Ευρώπη μεγεθύνεται, ως

συνέπεια της βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου και της μεταστροφής των προτύπων ζωής, και τα ασφαλιστικά ταμεία των κρατών της Ε.Ε. αδυνατούν να συντηρήσουν τον πληθυσμό τους, που γερνάει. Εκτιμάται πως η Ευρώπη θα χρειαστεί περίπου 30.000.000 μετανάστες ως το 2020.

Μήπως όλα αυτά σημαίνουν πως η Ευρώπη θα μετατραπεί σταδιακά σε Γη της Επαγγελίας γι' αυτούς που δραπετεύουν από την κόλαση των πολέμων, της φτώχειας και της καθημερινής εξαθλίωσης; Όχι… Αυτό σημαίνει πως η Ευρώπη -η ισχυρή συμμαχία, με τις ευαισθησίες για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, με τη βαριά «πολιτισμική» κληρονομιά και με το βλέμμα προσηλωμένο στην «ευημερία της ανάπτυξης»- ανασυντάσσεται για να οικοδομήσει νέα, πιο συμπαγή τείχη. Όχι για να προστατεύσει τους φιλήσυχους υπηκόους από ανθρώπους-“μιάσματα”, αλλά για να οργανώσει αποτελεσματικότερα την ορθολογική εκμετάλλευση των σύγχρονων σκλάβων. Για να γίνει ένα σύγχρονο φρούριο που θα ανοίγει τις πύλες του ανάλογα με τις ανάγκες και τις ορέξεις των αφεντικών και θα αποκλείει το «πλεόνασμα» των σύγχρονων φυγάδων των πολέμων, της φτώχειας και της καθημερινής εξαθλίωσης που και τα ίδια τα ευρωπαϊκά κράτη προκαλούν και υποδαυλίζουν σ΄ ολόκληρο τον πλανήτη.

Οι αποφάσεις που πάρθηκαν στις πρόσφατες ευρωπαϊκές συνόδους πάνω στο τρίπτυχο οργανωμένο έγκλημα - τρομοκρατία - μετανάστευση είναι χαρακτηριστικές: δημιουργία ειδικής υπηρεσίας για την φύλαξη των συνόρων, της οποίας το ένα εκ των δύο κέντρων θαλάσσιων επιχειρήσεων θα βρίσκεται στην Ελλάδα. Αναβάθμιση της συνεργασίας μεταξύ κρατών-μελών και υπογραφή συμφωνιών με τρίτες χώρες με αντικείμενο την επανεισδοχή των μεταναστών. Ενίσχυση των δραστηριοτήτων της Ευρωπαϊκής Αστυνομικής Δύναμης Φύλαξης Συνόρων (Task Force). Ανεύρεση κοινοτικών πόρων για την κάλυψη των εξόδων επαναπατρισμού. Εκτίμηση της ζήτησης για εργατικά χέρια και χάραξη επιτρεπόμενων οδών μετανάστευσης για την ικανοποίησή της.

Στο οχυρό της νέας Βαβυλώνας ανεμίζει το λάβαρο της ασφάλειας. Αλλά όσο περισσότερο ενισχύεται η θωράκιση τόσο μεγαλύτερο θα είναι το ρίσκο που αναλαμβάνουν όσοι επιχειρούν να εισέλθουν σε αυτήν. Και η αυξημένη επικινδυνότητα συνεπάγεται πως η φτώχεια, η απελπισία και ο θάνατος θα συνωστίζονται ακόμη περισσότερο στα σύνορά της. Όποιος αισθάνεται ότι μπορεί να κοιμάται πιο ήσυχος ας γνωρίζει ότι στο όνομά του νομιμοποιούνται αυτά τα εγκλήματα. Οι νάρκες δεν κρατάνε μακριά κανέναν «εχθρό». Ο εχθρός βρίσκεται εντός των πυλών.

ΙΡΑΚ: Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΟΧΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Σκούρα τα έχουν βρει ο αμερικανοβρετανικός «απελευθερωτικός στρατός» κι οι λοιπές συμμαχικές κατοχικές δυνάμεις στο Ιράκ μια και από ότι φαίνεται δεν εκλαμβάνονται από τον ντόπιο πληθυσμό ως λυτρωτές αλλά ως κατακτητές. Μετά την επίσημη λήξη των πολεμικών επιχειρήσεων περισσότεροι από 200 κατοχικοί μισθοφόροι, οπλίτες και αξιωματικοί, έχουν πέσει νεκροί (από την έναρξη της επέμβασης οι απώλειες υπερβαίνουν τους 600), πλέον των 3000 έχουν τραυματιστεί, 21 έχουν αυτοκτονήσει και τουλάχιστον 6500 έχουν αποσυρθεί λόγω ψυχολογικών προβλημάτων (εξαπλάσιος αριθμός από τον αναμενόμενο). Οι επιθέσεις με εκρηκτικά, βλήματα και όπλα σε εστίες που εδρεύουν τα κατοχικά στρατεύματα, σε μετακινήσεις μονάδων και σε πομπές αρμάτων αποτελούν καθημερινό φαινόμενο. Ενώ τους τελευταίους μήνες ένας αριθμός κοινωνικών αντιστάσεων έχουν εκφραστεί και στο δρόμο, σε διάφορες πόλεις του Ιράκ, με πιο πρόσφατα τα γεγονότα που εκτυλίχτηκαν το Σάββατο 11/1/04, στην πόλη Αμάρα, στο νότιο Ιράκ, όπου εκατοντάδες άνθρωποι πραγματοποίησαν, βαστώντας ξύλα και φτυάρια, πορεία οργής ενάντια στην ανεργία και την εντεινόμενη εξαθλίωση της ζωής τους, λιθοβολώντας το δημαρχείο της πόλης για να δεχτούν την συντονισμένη απάντηση ιρακινών αστυνομικών και βρετανών στρατιωτών, με τους τελευταίους να κάνουν χρήση πραγματικών πυρών, δολοφονώντας 6 διαδηλωτές και τραυματίζοντας άλλους 11.

Με δεδομένη αυτή την κατάσταση οι σταυροφόροι «απελευθερωτές» είναι αναγκασμένοι να παραμένουν συσπειρωμένοι στα διάφορα σημεία που κατέλαβαν εξαρχής. Κάθε έξοδος τους από τις εστίες που ελέγχουν ελλοχεύει τεράστιους κινδύνους ενώ δέχονται επιθέσεις ακόμα και σε αυτές. Η κυριαρχία τους, μετά από τόσους μήνες, παραμένει κατακερματισμένη στο επίπεδο ενός δικτύου διάσπαρτων θυλάκων και δεν μπορεί να ολοκληρωθεί κοινωνικά και γεωγραφικά ώστε να γίνει πραγματική και ουσιαστική. Η αγωνιώδης τους προσπάθεια να κατοχυρώσουν την επιβολή τους, προβάλλοντας το σταδιακό πέρασμα της διακυβέρνησης του Ιράκ σε ιρακινά χέρια, επιχειρώντας να επιδείξουν κοινωνικό έργο μέσω των ανθρωπιστικών τους οργανώσεων και κάνοντας καθημερινή χρήση ωμής βίας προς τους απείθαρχους, δεν φαίνεται να αποδίδει. Η ενεργοποίηση τούς τελευταίους μήνες εναλλακτικών σχεδίων όπως η αξιοποίηση στελεχών από όλες τις βαθμίδες του προηγούμενου καθεστώτος που δηλώνουν διάθεση συνεργασίας και πίστη στους νέους ηγεμόνες (εξουσιαστική τακτική γνώριμη από την εποχή των μεγάλων αυτοκρατοριών του παρελθόντος) δεν κατορθώνουν -ούτε αυτά- να επιφέρουν την πολυπόθητη για τους κατακτητές σταθερότητα και ομαλότητα. Οι χιλιάδες δολοφονίες και εξαφανίσεις ανθρώπων που θεωρήθηκαν ύποπτοι όλο αυτό το διάστημα για αντιστασιακή δράση και η επίτευξη του μεγάλου στόχου, η σύλληψη του Σαντάμ, μέσα στο Δεκέμβρη δεν έχουν ανακόψει στο ελάχιστο την αντιστασιακή δυναμική αφού γίνεται όλο και πιο ορατό ότι η κοινωνική βάση των αντιστάσεων είναι πολύ πλατύτερη από πρώην μέλη του διαλυμένου πλέον Μπάαθ (του κόμματος, που, με επικεφαλής τον Σαντάμ, κατείχε για δεκαετίες την κρατική εξουσία, δυναστεύοντας την ιρακινή κοινωνία).

Η εντεινόμενη εξαθλίωση της ιρακινής κοινωνίας, σε συνέχεια των τόσων χρόνων ανέχειας, αρρωστιών, θανάτων και πολέμων, η ύπαρξη ενός στρατού κατοχής που δολοφονεί καθημερινά, η στελέχωση του νέου μηχανισμού διακυβέρνησης με ανθρώπους του προηγούμενου τυραννικού καθεστώτος και ο καθορισμός όλων των εξελίξεων από τις κατοχικές δυνάμεις, είναι φυσιολογικό να διογκώνουν μέρα τη μέρα την κοινωνική δυσαρέσκεια και το μίσος προς τους «λυτρωτές» και να πολλαπλασιάζουν τις γραμμές των αντιστεκόμενων.

Αν οι σταυροφόροι «απελευθερωτές» και οι ντόπιοι λακέδες τους δεν έχουν κοιμηθεί ήσυχοι ούτε ένα βράδυ, αναμένοντας την ανταρσία ή την επίθεση της επόμενης μέρας, ελπίζουμε οι μέρες που θα ακολουθήσουν να είναι ακόμα δυσκολότερες γι' αυτούς, επιβεβαιώνοντας τους χειρότερους φόβους τους και ευχόμαστε η κοινωνική ανταρσία σε αυτό τον ισοπεδωμένο και λεηλατημένο τόπο να οργανώσει την ύπαρξή της αντιιεραρχικά και ακηδεμόνευτα και να επιτεθεί σε κάθε είδους εξουσία, πλανητική ή τοπική. Μέχρι τότε, τις θερμότερες ευχές μας για ότι χειρότερο στα κατοχικά στρατεύματα και τους ντόπιους συνεργάτες τους και την πρόταση μας -με δεδομένη την ύπαρξη ελλήνων στρατιωτών στο Ιράκ- για άμεση αποστολή όλων των ελληνικών μισθοφορικών δυνάμεων και μάλιστα στις θερμότερες εστίες των αντιστασιακών εκδηλώσεων.

Ολυμπιακές ημέρες και έργα...

Κάθε κράτος, μέσα στην ιστορική του πορεία, έχει να επιδείξει έναν αριθμό «μεγάλων ιδεών» και «εθνικών οραμάτων», που προέβαλε για την απόσπαση της συναίνεσης των υπηκόων του στις συγκεκριμένες κάθε φορά επιδιώξεις των οικονομικών και πολιτικών αφεντικών, για την προώθηση της ενότητας καταπιεζόμενων και καταπιεστών, εκμεταλλευόμενων και εκμεταλλευτών μέσα στη φαντασιακή κοινότητα του έθνους και των ψευδεπίγραφων μεγαλείων του.

Στην ελληνική πραγματικότητα, τα τελευταία χρόνια η «μεγάλη ιδέα» που προβάλλεται είναι αυτή της Ολυμπιάδας και για την επιτυχημένη προετοιμασία και διεξαγωγή της διεκδικείται όχι μόνο η συναίνεση μας στις εγκληματικές ημέρες και έργα της ολυμπιακής τρομοκρατικής οργάνωσης «Αθήνα 2004» και των υπόλοιπων κρατικών επιτελείων αλλά και η ενεργή συμμετοχή μας μέσα από τα προγράμματα εθελοντισμού.

Οι ομοιότητες της Ολυμπιάδας με άλλες «μεγάλες ιδέες» είτε του παρελθόντος είτε σύγχρονες δεν είναι ούτε τυχαίες ούτε συμπτωματικές: από τις «αλύτρωτες πατρίδες» στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα που μεταφράστηκε σε ποταμούς αίματος των καταπιεσμένων για την επέκταση των εδαφικών ορίων εξουσίας των ντόπιων κυριάρχων μέχρι τον «εκσυγχρονισμό» και την «ασφάλεια», που σήμαναν τα τελευταία χρόνια μια μοναδική επίταση της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, των αποκλεισμών και της καταστολής. Το μαρτυρούν οι δεκάδες νεκροί και εκατοντάδες σακατεμένοι εργάτες στα εργοτάξια των ολυμπιακών έργων, μέσα σε εξαντλητικούς ρυθμούς εργασίας, απλήρωτες υπερωρίες και ακόλλητα ένσημα. Το μαρτυρά η προετοιμαζόμενη απελευθέρωση ωραρίου για τους εργαζόμενους σε εμπορικές και τουριστικές επιχειρήσεις για την κάλυψη των αναγκών της Ολυμπιάδας. Το μαρτυρά το χαράτσι που περιμένει εμάς και άλλες δυο γενιές για την αποπληρωμή των ολυμπιακών έργων, από τα οποία όλα αυτά τα χρόνια εργολάβοι και μιζαδόροι κερδοσκοπούν ασύστολα. Το μαρτυρά η απίστευτη εντατικοποίηση της αστυνομοκρατίας και του πολυεπίπεδου κοινωνικού ελέγχου. Το μαρτυρά η απαγόρευση διαδηλώσεων και απεργιακών κινητοποιήσεων 3 μήνες πριν την Ολυμπιάδα μέχρι και την ολοκλήρωσή της και η ενδεχόμενη καταστολή όσων δεν κοροϊδεύονται με τα σύγχρονα «εθνικά οράματα» των αφεντικών, στο όνομα της ομαλής διεξαγωγής των ολυμπιακών αγώνων και της διασφάλισης της διεθνούς εικόνας της χώρας.

Κι επειδή όλες αυτές οι συνθήκες εντατικής εκμετάλλευσης, επιτήρησης και καταστολής παρουσιάζονται ως έκτακτα μέτρα για τις ανάγκες της Ολυμπιάδας ας μην τρέφει κανείς την ψευδαίσθηση ότι θα εγκαταλειφθεί οτιδήποτε μετά την πραγματοποίησή της.

Διαρκή μπλόκα στους δρόμους. Μπατσοκρατούμενη πόλη. 1600 κάμερες τοποθετούνται στην Αττική. 4 από αυτές στις περιοχές μας: στη Σαλαμίνος στο ύψος της πλ. Χαλκηδόνας, στην αρχή της Λαοδικείας, στη συμβολή Γρ. Λαμπράκη - Π. Ράλλη - Θηβών, στη συμβολή Π. Ράλλη - Κηφισού. **Κατοχή...**

Διεύρυνση του εμπορίου "λευκής σαρκός" με νομοθετική ρύθμιση για κάλυψη της σεξοτουριστικής ζήτησης κατά την διάρκεια της Ολυμπιάδας. Νόμιμοι πληρωμένοι βιασμοί. **Λεηλασία...**

Το 2003 150 νεκροί προλετάριοι στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Τουλάχιστον οι μισοί στα ολυμπιακά εργοτάξια. **Θάνατος...**

Κατά την διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων πέρα από τους χιλιάδες μπάτσους όλων των σωμάτων της ΕΛ.ΑΣ. και 50.000 στρατιώτες θα βρίσκονται σε κατάσταση "υψηλής ετοιμότητας". **Πόλεμος...**

Για Την Δίκη Της 17Ν...

***«ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ: Εξουσιάζω δια της βίας. Τρόμου.
Και τρομοκράτης τι θέλει να πει;
Δε θέλω απάντηση απ' αυτούς που την επινοήσανε.
Ζητάω απάντηση απ' τους λαχανιασμένους.»***

«Και για όσα ξέχασα να τους κηρύξετε ένοχους». Σε αυτήν τη φράση του εισαγγελέα Λάμπρου (που ξεκίνησε τη δικαστική του καριέρα τον καιρό της χούντας) συμπυκνώνεται όλο το νόημα της διαδικασίας συλλήψεων-καταδίκης της 17Ν. Σ' αυτήν που δεν κρατήθηκαν ούτε τα προσχήματα του «κράτους δικαίου» ή ακόμα καλύτερα που φάνηκε ποια είναι η «φύση» του «κράτους δικαίου». Δε γινόταν διαφορετικά, αφού η δημοκρατία έπρεπε να τιμωρήσει παραδειγματικά αυτούς που αμφισβήτησαν το μονοπώλιο του κράτους στην άσκηση βίας. Έχοντας να αντιμετωπίσει πολιτικούς της αντιπάλους που αντιπαρατέθηκαν με τέτοιον τρόπο στους κανόνες του καθημερινού βιώματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η δημοκρατία δημιούργησε τις συνθήκες που επέβαλλε η κατάσταση: έκτακτες νομοθεσίες, έκτακτες συνθήκες κράτησης, έκτακτα στρατοδικεία, αλλά κι έκτακτες νοσηλείες. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ένας άνθρωπος που βρισκόταν μεταξύ ζωής και θανάτου, διασωληνωμένος, έγινε πειραματόζωο χημικών ουσιών στα χέρια αστυνομικών, ανακριτών και γιατρών, γιατί ήξερε πολλά κι έπρεπε να μιλήσει. Πρακτική άγνωστη σ' αυτά τα μέρη, δοκιμασμένη με επιτυχία όμως, εδώ και χρόνια σε προηγμένα καπιταλιστικά κράτη. Από εκεί και πέρα το κουβάρι ξετυλίχτηκε εύκολα μέσω κι άλλων βασανιστηρίων ψυχικών-σωματικών σε βάρος άλλων συλληφθέντων, αλλά κι αποδοχής από κάποιους να διαπραγματευτούν την αξιοπρέπειά τους στα ανακριτικά γραφεία, παίζοντας το ρόλο του καταδότη. Πλέον, είχαν απομείνει τα τυπικά.

Με μια επίσπευση, έως προσπέραση των διαδικασιών, η δίκη ορίστηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα με τους προφυλακισμένους να βρίσκονται σε μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Απομονωμένοι 21 ώρες το 24ωρο σε υπόγεια κελιά με τεχνητό φως, χωρίς επαφή με ήχους πέρα από τα βήματα και τα καλέσματα των δεσμοφυλάκων, χωρίς ιδιαίτερη επαφή με δικηγόρους και πρόσβαση σε έγγραφα σχετικά με την υπόθεσή τους. Με προαυλισμό 3 ωρών σε έναν χώρο που μοιάζει με πάτο βαρελιού. Περιτριγυρισμένο από ψηλούς μεταλλικούς τοίχους, με τον ουρανό να τον σκεπάζει ένα σιδερένιο δίχτυ και το καθεστώς να προσπαθεί να κερδίσει το μόνο στοίχημα που είχε απομείνει γι' αυτό: να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα της 17Ν κι όλων των κοινωνικών-ταξικών αντιθέσεων που τη δημιούργησαν με σκοπό αυτή η διαστρέβλωση να γίνει αποδεκτή από τη σιωπηρή πλειοψηφία. Γι' αυτό και δε σταμάτησε να προβάλεται, με τη βοήθεια των δημοσιογράφων-αγγελιοφόρων της αντιΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ, η εικόνα για μια παρέα από «παιδαρέλια, φουκαράδες, τυχάρπαστους, αποσανατόλιστους, χωρίς κανένα πνευματικό ή ηθικό ανάστημα» που δολοφονούσαν αδιακρίτως «αθώους» πολίτες. Το καθεστώς δε σταμάτησε στις συλλήψεις, αλλά προχώρησε στη συνεχή απαξίωση των πολιτικών του αντιπάλων και των κινήσεων αλληλεγγύης προς αυτούς, έτσι ώστε να πετύχει την αποπολιτικοποίηση κάθε ανταγωνιστικής δράσης.

Αυτή η προσπάθεια ήταν ορατή και στη διάρκεια της δίκης, όσο ορατή υπήρξε και η αποτυχία της. Ο αξιοπρεπής πολιτικός λόγος κάποιων από τους κατηγορούμενους και τους μάρτυρες υπεράσπισης βοήθησε να φανεί ξεκάθαρα ο πολιτικός χαρακτήρας αυτής της υπόθεσης, αλλά και να παρασύρει σ' αυτόν τους δικαστές παρά την επιθυμία τους για το αντίθετο με τις συνεχείς ειρωνίες και τα υποτιμητικά λόγια τους προς τους προηγούμενους. Η ίδια η δίκη ήταν μια τυπική διαδικασία που είχε σκοπό να σφραγίσει με την απόφασή της την εκδοχή της κυριαρχίας για την ιστορία: «Μια εγκληματική οργάνωση, ένας αρχηγός που αποφασίζει, οι εκτελεστές». Η κυριαρχία δεν μπορεί να αποδεχτεί ότι κάποιοι άνθρωποι από μόνοι τους συναποφασίζουν και καταρρίπτουν μέσα από τη δράση τους το μύθο της παντοδυναμίας του κράτους. Γιατί, έτσι θα ομολογούσε το εφικτό της αντίστασης. Με αυτόν τον τρόπο εξηγείται η εμμονή στην κατηγορία της ηθικής αυτουργίας του Γιωτόπουλου, η οποία στηρίχτηκε και στο ρατσιστικό επιχείρημα της πνευματικής ανωτερότητας κάποιου που καθοηγούσε σα μαριονέτες τους υπόλοιπους.

Το καθεστώς έχοντας μπροστά του ανθρώπους που με την πρακτική τους αποσκοπούσαν στην ανατροπή του, έπρεπε να είναι αμείλικτο απέναντί τους,αφού πρόκειται για τον νικητή που θα έβαζε τους δικούς του όρους στους ηττημένους. Ιδίως προς αυτούς που έδειξαν αμετανόητοι για τον αγώνα τους και καμία διάθεση συνεργασίας μαζί του. Ενώ, αυτοί που πήραν το δρόμο της συναλλαγής ή της μεταμέλειας και της αποκήρυξης των προηγούμενων επιλογών τους αντιμετωπίστηκαν με επιεική τρόπο καθώς με τη στάση τους προσχώρησαν στο στρατόπεδο των νικητών αποδεχόμενοι κι όλες τις αξίες αυτών, όπως της ρουφιανιάς. Όσον αφορά τις αθωωτικές αποφάσεις, αυτές πάρθηκαν για άτομα που δεν «χώρεσαν» στο σενάριο της όλης υπόθεσης με συγκεκριμένους ρόλους, λειτουργώντας κι ως το απαραίτητο συμπλήρωμα για την ετυμηγορία μιας «δίκαιης δίκης», ως κάτι το αναγκαίο σε μια απόφαση φαινομενικής αμεροληψίας.

Πέρα από τις διαφωνίες μας, ως αναρχικοί, με τις αναλύσεις και τις πολιτικές στοχεύσεις της 17Ν (αποδοχή της ψευδοκοινότητας του έθνους και της κρατικής οργάνωσης της κοινωνίας) είναι σαφές πως οργανώσεις ένοπλης πάλης σαν τη συγκεκριμένη είχαν κίνητρα πολιτικά και μια πρακτική που βρίσκεται μέσα στις παραδόσεις της κοινωνικής ανταρσίας.

Η ιστορία αυτού του εξουσιαστικού κόσμου, τόσο παλιά όσο κι ο διαχωρισμός του σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους, δε γράφεται μόνο από τα αφεντικά και τα συμφέροντά τους πάνω σε βομβαρδισμένα κορμιά, σε δολοφονημένους μετανάστες στα σύνορα, σε δολοφονημένους εργάτες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, στην εξαθλίωση και τη μιζέρια των αποκλεισμένων, στον αργό θάνατο της καθημερινής ρουτίνας και του άγχους για την επιβίωση. Γράφεται κι από τους καταπιεσμένους, όταν οπλίζουν τη συνείδησή τους και παίρνουν θέση σ' αυτόν τον πόλεμο.

Δρασεις Αναρχικων-Αντιεξουσιαστων Τον Ιουνη Στη Θεσ/κη
Εναντια Στη Συνοδο Κορυφης Της Ε.Ε.

Μέρες πριν την έναρξη της συνόδου της Ε.Ε. αντιεξουσιαστές-ριες και αναρχικοί-ές από ολόκληρη την Ελλάδα και το εξωτερικό κατέλαβαν χώρους στην πανεπιστημιούπολη της Θεσσαλονίκης μετατρέποντάς τους σε τόπους συνάντησης, τριβής και σύνθεσης. Εκεί και για μια εβδομάδα το πείραμα της διευρυμένης και πολυεπίπεδης αυτοοργάνωσης βρισκόταν σε εξέλιξη. Εκατοντάδες άτομα από δεκάδες πόλεις, με διαφορετικές πολιτικές διαδρομές, συναντήθηκαν πάνω σε μια βασική πρακτική αγώνα: τη συλλογική, αδιαμεσολάβητη, αντιεξουσιαστική δράση. Εκδηλώσεις, βιντεοπροβολές, εκθέσεις έντυπου υλικού και ανοιχτές συνελεύσεις πραγματοποιούνταν καθημερινά. Παράλληλα, λειτουργούσαν αυτοοργανωμένες ομάδες σίτισης, νομικής υποστήριξης, ιατρικής περίθαλψης και αντιπληροφόρησης. Η συνάντηση όλων αυτών των ανθρώπων με τα όποια, συχνά ανταγωνιστικά, πολιτικά χαρακτηριστικά, παρά τις δυσκολίες και τις απογοητεύσεις αποτελεί μια σημαντική εμπειρία σε μια διαδικασία κατανόησης, σύγκλισης ή ακόμη και αντιπαράθεσης μεταξύ διαφορετικών αντιεξουσιαστικών προτάσεων αγώνα.

Την Πέμπτη 19 Ιούνη μετά από κάλεσμα αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων της Θεσσαλονίκης πραγματοποιείται πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες. Η διαδήλωση ξεκινά από τα πανεπιστήμια, έχει ιδιαίτερη δυναμική και παλμό και για περισσότερες από 2 ώρες 4000 άτομα διασχίζουν κεντρικούς δρόμους και γειτονιές όπου διαμένουν κυρίως μετανάστες. Η πορεία, της οποίας η πλειοψηφία των συμμετεχόντων δυο μέρες μετά επέλεξε την σύγκρουση, είχε από πριν αποσαφηνίσει τα χαρακτηριστικά της: διαδήλωση στους δρόμους της πόλης με επιλογή αποφυγής αντιπαραθέσεων με τα ματ έχοντας ως στόχο την έκφραση αλληλεγγύης στους μετανάστες και την κατάθεση αντιεξουσιαστικού λόγου για το ζήτημα αυτό.

Την Παρασκευή 20 Ιούνη 250 σύντροφοι πηγαίνουν με πούλμαν στα σύνορα Ελλάδας-FYROM. Εκεί τους περίμενε ισχυρή αστυνομική δύναμη σχεδόν όλων των σωμάτων της ΕΛ.ΑΣ. Οι αρμόδιες αρχές, ελληνικές και μακεδονικές, τούς απαγόρευσαν την είσοδο στη γειτονική χώρα. Λίγα χιλιόμετρα πιο κει, σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, κρατούνται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης περίπου 700 τσιγγάνοι πρόσφυγες από το Κοσσυφοπέδιο, στους οποίους οι εδώ αρχές έχουν αρνηθεί την είσοδο στο ελληνικό έδαφος. Οι συγκεντρωμένοι εκφράζουν την αλληλεγγύη τους προς τους πρόσφυγες, γράφουν και φωνάζουν συνθήματα στη συνοριογραμμή και αποχωρούν.

Ταυτόχρονα, μπλόκ 1000 αντιεξουσιαστών πηγαίνει στον Μαρμαρά Χαλκιδικής, όπου έχουν καλέσει συγκέντρωση και διάφορες αριστερές οργανώσεις. Στην προσπάθειά αυτού του μπλόκ μαζί με κάποιους αριστερούς για σπάσιμο της κόκκινης ζώνης, δέχονται βροχή από δακρυγόνα και οπισθοχωρούν.

Το Σάββατο 21 Ιούνη από τους κατειλημμένους χώρους των πανεπιστημίων βγήκαν δύο οργανωμένα μπλοκ αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Το πρώτο, αριθμώντας περίπου 1000 άτομα, κατευθύνθηκε προς το Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης κατεβαίνοντας τελικά στην οδό Εγνατία έχοντας δεχθεί επίθεση από τα ματ. Το δεύτερο με συμμετοχή 2500 αναρχικών-αντιεξουσιαστών και νεολαίων βγήκε στην Εγνατία οδό κατευθυνόμενο προς το κέντρο της πόλης έχοντας επιλέξει τη σύγκρουση με τις αστυνομικές δυνάμεις και την επίθεση σε καπιταλιστικούς στόχους-σύμβολα. Ενάντια στην απελευθερωτική βία αυτού του μπλόκ οι μπάτσοι εξαπέλυσαν συντονισμένη επίθεση κάνοντας εκτεταμένη χρήση χημικών, ρίχνοντας ακόμη και πλαστικές σφαίρες. Μέρος του διαλυμένου μπλοκ επέστρεψε στους κατειλημμένους χώρους των πανεπιστημίων. Εκεί ξεκίνησαν οι πρώτες ανιχνευτικές συνελεύσεις για την εκτίμηση της κατάστασης και ειδικότερα για τις συλλήψεις συντρόφων.

Το πρωί της επόμενης μέρας πραγματοποιήθηκε συνέλευση και αποφασίστηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες έξω από το δικαστικό μέγαρο Θεσσαλονίκης. Σταδιακά συγκεντρωνόταν όλο και περισσότερος κόσμος. Αργά το απόγευμα η παρουσία εκατοντάδων ατόμων ενόχλησε τις αρχές, οι οποίες εκμεταλλευόμενες την πρώτη ευκαιρία που τους δόθηκε επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους με γκλόμπς και νευροπαραλυτικά σπρέι. Το κλίμα αστυνομοκρατίας και ελέγχου συνεχίστηκε καθ΄ όλη τη διάρκεια της μέρας.

Το τοπίο των διαδηλώσεων στη Θεσσαλονίκη ήταν, παρά τα εκατοντάδες δακρυγόνα, ξεκάθαρο. Από τη μια σύσσωμη η αριστερά της χώρας, ακίνδυνη και εναρμονισμένη με τη λογική της ειρηνικής διαμαρτυρίας, και από την άλλη εκείνοι που επέλεξαν την ευθεία αντιπαράθεση με τους ένστολους φρουρούς του συστήματος. Από τη μια οι βελτιωτικές προτάσεις που συντηρούν δομές εκμετάλλευσης, επιβολής και θανάτου. Από την άλλη η άρνηση της επαιτείας προς την εξουσία, η επιλογή της επίθεσης στο καθεστώς αιχμαλωσίας. Όπως στο Σηάτλ, την Πράγα, τη Γένοβα…

Για μας, τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, με αναπόσπαστο στοιχείο τις προωθητικές αυτοκριτικές προσεγγίσεις αναρχικών-αντιεξουσιαστών, συλλογικοτήτων και ατόμων, αποτέλεσαν μια δυνατή στιγμή του αγώνα ενάντια στην όξυνση της εκμετάλλευσης του ελέγχου και της καταστολής στο εσωτερικό της Ε.Ε., στις καθημερινές δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, στην οικονομική λεηλασία και την πολεμική ισοπέδωση της καπιταλιστικής περιφέρειας. Υπήρξαν κομμάτι του κοινωνικοταξικού πολέμου, στον οποίο οι εξεγερμένοι καθορίζουν τα μέσα και τον τρόπο που αντιστέκονται, μέχρι την καταστροφή κάθε μορφής καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο. Στη Θεσσαλονίκη του Ιούνη, παρά τα όποια λάθη και τις ανεπάρκειες, το πέρασμα από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση κρατήθηκε ανοιχτό.

Θεσσαλονίκη Ιούνης 2003 - Σύνοδος κορυφής Ευρωπαϊκής Ένωσης
Εκδηλώσεις, καταλήψεις πανεπιστημιακών κτιρίων, πορείες, **συγκρούσεις**, προσαγωγές, συλλήψεις
29 άτομα κατηγορούνται για κακουργήματα, 7 **προφυλακίζονται**
Δράσεις αλληλεγγύης σε διάφορες πόλεις, σε ελλάδα και εξωτερικό
Οκτώβρης, οι 5 από τους 7 πραγματοποιούν **απεργία πείνας**
Οι κινήσεις **αλληλεγγύης** κλιμακώνονται παντού
26 Νοέμβρη, **οι 7 αποφυλακίζονται**, μέχρι τη δίκη...

φτού ξελευτερία

Οι κινήσεις αλληλεγγύης για τους 7 της Θεσ/νίκης δεν είχαν ως μοναδικό θετικό αποτέλεσμα την αποφυλάκιση τους. Υπήρξαν μια διαδρομή αγώνα γεμάτη από πολύτιμες εμπειρίες για εκατοντάδες ανθρώπους, μια σημαντική παρακαταθήκη συλλογικής δράσης. Το γεωγραφικό και αριθμητικό εύρος των κινητοποιήσεων, οι κλασικές αλλά και νέες μορφές αντιπληροφόρησης & δράσης και η φαντασία που χαρακτήρισε αρκετές από αυτές, έδωσαν ιδιαίτερα ποιοτικά χαρακτηριστικά σε αυτή την υπόθεση αλληλεγγύης. Χιλιάδες άτομα, σε διάφορες πόλεις της ελλάδας και του εξωτερικού, οργάνωσαν γεγονότα αλληλεγγύης ή συμμετείχαν σε αυτά. Άνθρωποι ανυπόταχτοι που σε διάφορα μέρη της γης δεν έχουν πάψει να συγκρούονται με κάθε είδους εξουσίες κρατώντας σε παγκόσμιο επίπεδο ζωντανό το μήνυμα της ανατροπής. Τα δίκτυα αντίστασης, με αιχμή τον αγώνα για απελευθέρωση των 7, πύκνωσαν, ενώ η απεργία πείνας έδωσε στις κινήσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκαν μεγαλύτερη δυναμική.

Για τον ελλαδικό χώρο, η ομηρία των 7 αποτέλεσε την "κοινή υπόθεση" μέσα από την οποία αναδείχτηκε η δυναμική που έχει αναπτύξει τα τελευταία χρόνια ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος σε όλη την επικράτεια με συνεχή παρουσία και παρεμβάσεις. Οι δράσεις που πραγματοποιήθηκαν, με κορύφωση ένα κύμα καταλήψεων, πανεπιστημιακών κυρίως κτιρίων, τις τελευταίες μέρες πριν την αποφυλάκιση, 4 στην Αθήνα και άλλες 5 σε Ηράκλειο, Θεσ/νίκη, Πάτρα, Χανιά, Ξάνθη, ανέδειξαν την δυναμική των αντιεξουσιαστικών προταγμάτων *αντίσταση, αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη*. Ενώ με την συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων στις γενικές συνελεύσεις των καταλήψεων, όπου οι αποφάσεις παίρνονταν με συλλογικές διαδικασίες, τα προτάγματα αυτά έγιναν καθημερινότητα και κοινό βίωμα περισσότερων ατόμων. Αυτή ακριβώς η εμπειρία αποτελεί πολύτιμη κληρονομιά και ανεβάζει τον πήχη των ακηδεμόνευτων αντιστάσεων ακόμη πιο ψηλά, αποτελώντας μια ευχάριστη πρόκληση.

Συναυλίες
Εκδηλώσεις
Καταλήψεις
Διαδηλώσεις
Παρεμβάσεις
Συγκεντρώσεις
Δράσεις Αντιπληροφόρησης
Μηχανοκίνητες Πορείες
Μπλοκαρίσματα Δρόμων
Δυναμικές Ενέργειες

Αθήνα
Άμστερνταμ
Αρανχουέζ
Αργοστόλι
Άρτα
Αυλώνα
Βαλένθια
Βαρκελώνη
Βερολίνο
Βόλος
Βρυξέλλες
Γιάννενα
Γκαλίσα
Γκράτζ
Δουβλίνο
Εδιμβούργο
Ελσίνκι
Ηράκλειο
Θεσσαλονίκη
Καβάλα
Κάρντιφ
Κέρκυρα
Κόλτσεστερ
Κομοτινή
Λαμία
Λάρισα
Λίντς
Λονδίνο
Μαγιόρκα
Μαδρίτη
Μάλαγα
Μάλτα
Μάνστεστερ
Μελβούρνη
Μιλάνο
Μόντρεαλ
Μπιλμπάο
Μπουένος
Άϊρες
Μπούργκος
Μυτιλήνη
Νάντ
Νόργουϊτς
Ξάνθη
Παρίσι
Πάτρα
Ρέθυμνο
Ρέν
Ρώμη
Σαν
Φρανσίσκο
Σαραγόσα
Τορίνο
Χαλκίδα
Χανιά

Στην εξέλιξη αυτής της υπόθεσης είδαμε επίσης να εμπλέκονται ΜΜΕ, κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς. Όλοι αυτοί λειτούργησαν όντας συνεπείς σε λογικές που κάθε άλλο παρά απελευθερωτικές μπορούν να θεωρηθούν.

Είναι γεγονός πως τον Ιούνη στη Θεσσαλονίκη κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς ήρθαν σε συνεννόηση και συνδιαλλαγή με τις αρχές (δήμος, αστυνομία κ.α.). Παρά τις μεταξύ τους έριδες, σε κάτι ήταν ενωμένοι, ένα μέτωπο με τις καθεστωτικές δυνάμεις. Είχαν αναλάβει το ρόλο της εσωτερικής αστυνόμευσης και περιφρούρησης των κινητοποιήσεων. Η Θεσσαλονίκη δεν έπρεπε να γίνει Σηάτλ, Πράγα ή Γένοβα… Μετά τις συγκρούσεις του Σαββάτου 21 Ιούνη κάθε αριστερός σχηματισμός, ανάλογα με το στίγμα του πολιτικού λόγου που τον χαρακτηρίζει, καταδίκαζε εξίσου μπάτσους και "ταραξίες" και γινόταν λόγος για "προβοκάτορες που βλάπτουν το μαζικό (!) κίνημα (!!)…".

Για όλους αυτούς, από τις 25 Ιούνη -ημερομηνία προφυλάκισης των 7- μέχρι την έναρξη της απεργίας πείνας το ζήτημα δεν υπήρχε. Ενώ λοιπόν αυτοί σιωπούσαν, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ανυπότακτοι νεολαίοι σε δεκάδες πόλεις οργάνωναν κινήσεις αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης. Μετά την έναρξη της απεργίας πείνας, και με την δυναμική που εμπεριείχε μια τέτοια κίνηση, άρχισαν δειλά-δειλά να μιλάνε για ανθρώπινα δικαιώματα, σκευωρίες της αστυνομίας και άλλα τέτοια. Όλα αυτά τα ανακάλυψαν αφού είχε ήδη διαμορφωθεί σε ολόκληρη τη χώρα μια έντονη κινητικότητα αλληλεγγύης. Για τους αριστερούς σχηματισμούς, ανεξαρτήτως μεγέθους, η απουσία θέσης για το ζήτημα της απεργίας πείνας 5 αγωνιστών θα σήμαινε σημαντική αδυναμία με πολιτικό κόστος, με δεδομένο και το βάρος των εσωτερικών πιέσεων που δέχτηκαν "από τα κάτω", από τη βάση τους, για ένα ήδη κοινωνικά κατοχυρωμένο αίτημα για *λευτεριά στους 7* (οι τοίχοι ακόμα το θυμίζουν αυτό το τελευταίο). Για το λόγο αυτό οι ηγεσίες, κομμάτων και οργανώσεων, υποχρεώθηκαν να πάρουν θέση υπέρ της απελευθέρωσης των προφυλακισθέντων.

Δεν είναι τυχαίο βέβαια ότι ο λόγος όλων αυτών των αριστερών δημοκρατών εξαντλήθηκε στη λογική της σκευωρίας που υπαγορεύει υποστήριξη στους "αθώους" και αδιαφορία για τους "ενόχους", διαχωρισμό σε "καλά" και "κακά" παιδιά και για αυτό εμπεριέχει την αποδοχή της αστικής νομιμότητας. Κανένας από αυτούς δεν συμπαραστάθηκε στους 7 πάνω στον αγωνιστικό λόγο που οι ίδιοι είχαν βγάλει με τα γράμματά τους από τη φυλακή. Και ας μην ξεχνάμε πως οι τελευταίοι, όχι μόνο συμμετείχαν σε συγκεκριμένο κομμάτι των κινητοποιήσεων του Ιούνη, αλλά και όσο κι αν το ήθελαν μερικοί, κανείς τους δεν καταδίκασε την όποια μορφή αγώνα και αλληλεγγύης.

Όσο για τα ΜΜΕ είναι κατά αρχήν δεδομένο πως τον Ιούνη στη Θεσ/νίκη έφεραν σε πέρας την δική τους καθεστωτική αποστολή. Αρχικά, τις μέρες πριν την σύνοδο, προσπάθησαν να δημιουργήσουν κλίμα κοινωνικής απομόνωσης και αποπολιτικοποίησης των αναμενόμενων αντισυναινετικών πρακτικών. Έπειτα, καλλιέργησαν το έδαφος που επιχειρούσε να κάνει την επερχόμενη καταστολή των όποιων δυναμικών κινήσεων κοινωνικό ζητούμενο. Ενώ μετά τα γεγονότα του Σαββάτου 21 Ιούνη, προέβαλαν μια διαστρεβλωμένη εικόνα των συγκρούσεων και την ίδια στιγμή που έκαναν λόγο για ολιγωρία και ανεπάρκεια της αστυνομίας, σε συνεργασία μαζί της, παρουσίαζαν πορτρέτα "τρομοκρατών διεθνούς εμβέλειας" ζητώντας την παραδειγματική τους τιμωρία, ποινικοποιώντας έτσι ανθρώπους κι εγχειρήματα.

Στην συνέχεια, από την προφυλάκιση των 7 μέχρι τις πρώτες μέρες της απεργίας πείνας, όπως τα κόμματα και οι οργανώσεις της αριστεράς, δεν ασχολήθηκαν καθόλου με την υπόθεση. Με την κλιμάκωση των δράσεων αλληλεγγύης σε όλη την χώρα, μη μπορώντας πλέον να σιωπούν, άρχισαν να προβάλλουν σιγά-σιγά και μεθοδικά το θέμα.

Βέβαια τα ΜΜΕ, στο γνώριμο διαμεσολαβητικό, χειραγωγικό και αφομοιωτικό τους ρόλο, δε θα μπορούσαν παρά να κάνουν και σε αυτή την περιπτώση επιλεκτική και απονοηματοδοτημένη παρουσίαση των γεγονότων. Έτσι, δυναμικές κινήσεις σαν και αυτές που πραγματοποιήθηκαν στο εξωτερικό έξω από κτίρια ελληνικών συμφερόντων

(πρεσβείες, προξενεία, γραφεία Ε.Ο.Τ. κ.α.) αποσιωπήθηκαν πλήρως. Ενώ η όποια προβολή γεγονότων χαρακτηριζόταν από την αφαίρεση του ανταγωνιστικού για το σύστημα πολιτικού τους περιεχομένου. Ενδεικτικό της προσπάθειας αφομοίωσης του ανταγωνιστικού περιεχομένου της απεργίας πείνας και των κινήσεων αλληλεγγύης προς όφελος της δημοκρατίας ήταν το κοινό αίτημα των δημοσιογράφων για άμεση διεξαγωγή δίκης.

Λίγο πριν την αποφυλάκιση των 7, κάποια ΜΜΕ προχώρησαν ακόμη πιο μακριά από το σημείο της απλής προβολής του θέματος κάνοντας δημοσιογραφικές εκστρατείες "ανάδειξης της σκευωρίας". Ως δια μαγείας, και ενώ είχαν από την πρώτη στιγμή -21 Ιούνη- τα ντοκουμέντα, δηλ. φωτογραφίες και βίντεο που αποδεικνύουν την κατασκευή ενοχοποιητικών στοιχείων, "αποκαλύπτουν" με πρωτοσέλιδα, ραδιοφωνικά σποτάκια και τηλεοπτικά ρεπορτάζ τη συνηθισμένη, αλλά κατά τα άλλα "απαράδεκτη για τη δημοκρατία", κατασκευή ενόχων. Σε αυτό το σημείο είχε πλέον γίνει σαφές πως η υπόθεση των 7 χρησιμοποιούνταν και για αντιπολιτευτικούς σκοπούς, γεγονός που αποδεικνύει περίτρανα για άλλη μια φορά πως δεν χρησιμοποιεί κάνεις τα ΜΜΕ αλλά εκείνα τον χρησιμοποιούν, αφού εκείνα αποφασίζουν πότε θα ασχοληθούν με κάτι, τι ακριβώς θα πουν και τι όχι και αν θα ξανασχοληθούν ποτέ με αυτό.

Τα ΜΜΕ, όμως, σε αυτή την υπόθεση πέρα από τον ρόλο τους στην διαχείριση της πληροφορίας έφεραν σε πέρας και την θεσμική αποστολή που έχουν ως κομμάτι της κυριαρχίας. Τη στιγμή που γινόταν σαφές πως η "σκληρή γραμμή" των κατασταλτικών μηχανισμών του συστήματος (αστυνομία, δικαιοσύνη), γραμμή η οποία ήταν εμφανής κατά την 5μήνη προφυλάκιση των 7, είχε αποτύχει στην επιβολή της σιωπής και στην κάμψη των αντιστάσεων -με δεδομένη τη συνέχιση της απεργίας πείνας σε προχωρημένες ημέρες και πιθανή την όξυνση της αναταραχής- τα ΜΜΕ με τις συχνές αναφορές τους στο ζήτημα "πίεσαν" ώστε να γίνει πιο εύκολη για την δημοκρατία η εγκατάλειψη αυτής της "σκληρής γραμμής".

Η πολυήμερη απεργία πείνας που άγγιξε τα όρια των μη αναστρέψιμων βλαβών στην υγεία των απεργών και συνακόλουθα τα "όρια αντοχής" της ελληνικής δημοκρατίας και οι δράσεις αλληλεγγύης ήταν, λοιπόν, αυτά που έφεραν το επιθυμητό αποτέλεσμα της απελευθέρωσης και όχι η προβληματική και βάσει σκοπιμοτήτων εμπλοκή θεσμικών κομματιών. Ωστόσο, η μάχη αυτή δεν έχει τελειώσει, αφού εκκρεμεί η δίκη (εκτός από τους 7 άλλοι 20 είχαν κατηγορηθεί για κακουργηματικές πράξεις). Κι αν στις 13/2/2004 13 από τους 27 απαλλάχθηκαν με βούλευμα από όλες τις κατηγορίες (ανάμεσα τους κι ο απεργός πείνας Simon Chapman) και άλλοι 6 κατηγορούνται πλέον μόνο για πλημμελήματα (ανάμεσα τους κι ο απεργός πείνας Carlos Martin Martinez), οι δικογραφίες των υπολοίπων 8 επανεξετάζονται και πρέπει να θεωρείται μάλλον βέβαιο ότι κάποιοι θα δικαστούν τελικά για κακουργήματα, με όλα τα ενδεχόμενα πιθανά.

Στο 2004 που μόλις ξεκίνησε με αναμενόμενη την επίθεση των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών να εντείνεται λόγω των ολυμπιακών αγώνων-καταστολής και λόγω της επίτασης της παγκόσμιας άρα και της ντόπιας τρομοϋστερίας, η παρακαταθήκη του Ιούνη και της υπόθεσης των 7 οπλίζει με περισσότερη αποφασιστικότητα τις συνειδήσεις μας για καθολική ρήξη με το καθεστώς της γενικευμένης αιχμαλωσίας.

Τα ξημερώματα της Τρίτης 16 Σεπτέμβρη 2003 συλλαμβάνονται 6 αναρχικοί-ές (5 άνδρες και μια γυναίκα) στη Βαρκελώνη. Εναντίον τους ασκείται δίωξη για συμμετοχή σε «παράνομη αναρχική ομάδα», κατοχή όπλων και εκρηκτικών, πρόθεση δολοφονίας του δεξιού μεγαλοδημοσιογράφου Luis del Olmo, οργάνωση πολυάριθμων σαμποτάζ (που χαρακτηρίστηκαν από την αστυνομία ως «Τρομοκρατία Πόλεων») και για την αποστολή δέματος-βόμβα στο ελληνικό προξενείο στη Μαδρίτη. Η αποστολή του δέματος έγινε ως δυναμική απάντηση στο ελληνικό κράτος για την καταστολή των κινητοποιήσεων ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στη Θεσσαλονίκη και ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους 7 προφυλακισμένους του Ιούνη. Οι 6 συλληφθέντες της Βαρκελώνης είναι οι Joaquin G.V. (έγκλειστος για 18 χρόνια στις ισπανικές φυλακές και πρώην δραπέτης), Rafael T. G., Igor Quevedo Aragay, Teodoro H.M., Roger G. P. και την Carolina F. R. Για ένα ακόμη άτομο έχει εκδοθεί διεθνές ένταλμα σύλληψης.

Στην περίπτωση των 6 συντρόφων εφαρμόστηκε ο (αντι)τρομοκρατικός νόμος. Οι μπάτσοι τους ανέκριναν για πέντε μέρες χωρίς να τους επιτρέπεται η επικοινωνία με κανέναν και οδηγήθηκαν σε απολογία χωρίς την παρουσία δικηγόρου της επιλογής τους. Εκτός από τον Teodoro που αφέθηκε ελεύθερος, οι υπόλοιποι προφυλακίστηκαν στα λευκά κελιά της Ισπανίας (FIES).

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Μοναδικος Οριζοντας Στην Προοπτικη Της Εξουσιας: ο Θανατος...

Προχτές ήταν κάποιοι δεκάδες νεκροί μετανάστες στο Αιγαίο. Χθες ένας νεκρός εργάτης σε κάποιο κάτεργο. Σήμερα ένας νεκρός νεαρός από σφαίρα «νόμιμου» δολοφόνου. Ζώντας σ' ένα πολιτισμό που στηρίζεται και τρέφεται από την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής συνηθίσαμε σ' αυτή τη συνθήκη, μάθαμε να την καταναλώνουμε μέσω της ίδιας της καθημερινότητας μας ή των δελτίων ειδήσεων. Απλοί αριθμοί για μας, ένα τραγικό συμβάν, χωρίς να καταφέρνουμε να βρούμε το νήμα που συνδέει τις διάφορες μορφές θανάτου που μας περιβάλουν. Το κυνήγι της εξουσίας, του κέρδους πατάει πάνω σε πτώματα και καλύπτει αυτήν την ενοχή με «αθώες» εκφράσεις εργατικά «ατυχήματα»,παράπλευρες απώλειες, ναυάγια, «τυχαίες» εκπυρσοκροτήσεις…Δεν είναι τυχαίοι θάνατοι, είναι εν ψυχρώ δολοφονίες στο βωμό των συμφερόντων των διαχειριστών της ζωής μας. Αυτοί δημιουργούν τους νόμους και τα δόγματα της «τάξης και ασφάλειας» για την ομαλή κίνηση των εξουσιών και των κερδών τους. Για την ομαλή κίνηση του ποικιλόμορφου κοινωνικού θανάτου.

Στις 5-12-03 αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ. επισκέπτονται το Ηράκλειο για να επιβλέψουν τα μέτρα (αν)ασφάλειας που αρχίζουν να εφαρμόζονται, λόγω του ότι το Ηράκλειο είναι ολυμπιακή πόλη. Το απόγευμα της ίδιας μέρας 3 ένστολοι δολοφόνοι πυροβολούν αμάξι στην περιοχή των Ανωγείων, επειδή δε σταμάτησε σε μπλόκο τους. Νεκρός ο 22χρονος Ηρακλής Μαραγκάκης. Ο έλεγχος των αξιωματικών είναι επιτυχημένος και σε πρακτικό επίπεδο. Η τάξη επιβλήθηκε για άλλη μια φορά με μια σφαίρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Το ίδιο βράδυ κάτοικοι τις περιοχής πετροβολούν τους μπάτσους που είχαν μαζευτεί εκεί, οι οποίοι αποχωρούν. Την επόμενη μέρα, το Σάββατο, δεκάδες άνθρωποι μαθαίνοντας πως στην ασφάλεια Ηρακλείου βρίσκονται οι 3 δολοφόνοι την πολιόρκησαν και έκαναν αυτό που έπρεπε. Στη «νόμιμη» βία των ένστολων δολοφόνων απάντησαν με την οργή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Επιτέθηκαν με πέτρες στο κτίριο της ασφάλειας και σε ασφαλίτες και αναποδογυρίσαν αστυνομικά οχήματα. Γίνονται 6 συλλήψεις. Τα μεσάνυχτα πραγματοποιείται αυθόρμητη πορεία 150 ατόμων προς την ασφάλεια. Στις 9/12 πάνω από 400 άτομα διαδηλώνουν στην πόλη του Ηρακλείου ενάντια στην κρατική δολοφονία και σε αλληλεγγύη στους 6 συλληφθέντες του Σαββάτου. Η δίκη των 6 παίρνει αναβολή για τον Ιούνιο. Οι 3 δολοφόνοι προφυλακίζονται προσωρινά -σε φυλακή της Κω- σε μια κίνηση αποσυμπίεσης της αγανάκτησης που επικρατεί στην περιοχή. Τελικά αποφυλακίζονται στις 6 Φλεβάρη...

…Συνέχεια κρατικών δολοφονιών στην Κρήτη. Στις 13/1 κοντά στο Ρέθυμνο 2 Σύριοι μετανάστες σταματούν σε μπλόκο μπάτσων. Αφού ξυλοφορτώνονται οδηγούνται στο τμήμα, όπου συνεχίζεται ο ξυλοδαρμός τους. Ο ένας από τους δυο, ο 42χρονος Μωχάμεντ, είχε πρόβλημα με την υγεία του καθώς πριν λίγο διάστημα είχε κάνει εγχείρηση καρδίας. Δεν άντεξε την επιδείνωση της κατάστασής του από το ξύλο και ξεψύχησε. Ο επόμενος;

$ % &
! &
"
(&
&)

)
& &

+ +
' + .
*

Αναρχικοί-ες από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά

Στη δίκη που διεξήχθη στις 3/2/2004 στο μικτό ορκωτό κακουργιοδικείο Κατερίνης οι σύντροφοι Θ. Φουρλής και Θ. Γκινάλας απαλλάχθηκαν πλήρως από τις βαρύτατες κατηγορίες που τους αποδίδονταν με ομόφωνη απόφαση ενόρκων και τακτικών δικαστών. Το ανυπόστατο των ισχυρισμών των ασφαλιτών μαρτύρων κατηγορίας καταδείχτηκε πλήρως κατά την διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας ενώ οι κατηγορούμενοι πέρα από τον στόχο της κατάρριψης του κατηγορητηρίου κράτησαν αξιοπρεπή πολιτική στάση, αναπτύσσοντας το πρόταγμα της αλληλεγγύης και των αυτοοργανωμένων κοινωνικών & ταξικών αγώνων ενάντια στο εξουσιαστικό και εκμεταλλευτικό σύστημα και τους θεματοφύλακές του.